

TAMARA TAINOVÁ

MILUJEM,
KOHO CHCEM

**Milujem,
koho chcem**

Milujem, koho chcem

Tamara Tainová

slovart

Text © Tamara Tainová 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2015

ISBN 978-80-556-1450-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Venujem všetkým, ktorí si
zamilovali postavy tejto knihy.*

*Láska je ako rieka, nechajte ju tečť a ona si vyhlťbi
vlastné koryto. Aj cez prekážky.*

Prológ

Raz sa ma Sofi spýtala, či myslím na svoje lásky. Chcel som jej povedať: „Jasnačka... samozrejme, ty vari nie?“ no potom som pochopil, že nepotrebuje počuť moju odpoveď. Že chce, aby som si odpovedal sám.

Podľa Sofi sa človek nemá obzerať dozadu, pretože sa zapletie do spomienok a tie ho už nepustia ďalej. Viem, že má pravdu, no ja to zatiaľ nedokážem. Neobzerať sa.

Občas sa prichytím pri tom, že sa vraciam k svojim dvom najväčším láskam.

K Michalovi, mladému lekárovi, ktorý mi v jeden večer zomrel v náručí a donútil ma preklínať Boha, lásku aj osud.

A tiež k Áronovi, chlapcovi s ironickým úsmevom a s tými najkrajšími očami na svete, ktorý v jeden deň odišiel z môjho života so slovami: „Tak sa maj.“

Zabudol mi však povedať, ako sa to robí po všetkých šialených nociach, ktoré som prežil v jeho objatí.

1. kapitola

„Ty kokos, toto je čo za počasie?“ vystrelil Leoš prudko nahor žalúzie, ktoré sme mávali milosrdne spustené, aby nám slnko nesvietilo do očí.

Smiešne. Tento rok sa slnko nekonalo. Jar meškala najmenej mesiac a nám z toho už statočne hrabalo. Spracovávať deň čo deň správy o živelných pohromách, automobilových nehodách, samovražedných útokoch, zavraždených dôchodcoch alebo o varovných ukazovateľoch finančných analytikov a nezblázniť sa – na to bolo potrebné slnko. Lenže slnko kašľalo na rozmočené polia, burzové ukazovatele, zamračených ľudí aj na nás. Boli sme unavení a podráždení viac ako v iné mesiace. A najviac Leoš.

Leoš je môj kolega a kamarát, s ktorým sa už štyri roky trápime v malej spravodajskej redakcii, a občas nám z toho poriadne šibe. Najmä, keď sa udeje niečo, z čoho je svet na nohách. V tom momente znenávidíme všetky agentúry, ktoré chrlia správy v niekoľkokminútových intervaloch, pretože ich treba vždy znovu a znovu pozorne prečítať a aktualizovať. Je to, ako keby ste čítali tú istú kapitolu knihy vždy od začiatku a hľadali pridané riadky.

Ešte horšie je to však vtedy, keď sa nedeje absolútne nič. Vtedy vyťahujeme správy z päty a snažíme sa aspoň niečím naplniť vysielanie, ktoré je podľa nášho šéfstva

na očiach celej verejnosti. Dost' o tom pochybujem, no so šéfstvom sa neoplatí hádať.

Podľa mňa správy zaujímajú ľudí akurát dva týždne pred voľbami alebo keď nám hrozia záplavy, odstávka plynu, príchod zmutovaného chrípkového vírusu, alebo popovej divy Kylie Minogue.

Leoš stál pri okne a mračil sa. Mal som podozrenie, že tentoraz nejde len o počasie. Poznal som ho. Počasie ho zaujímalo asi tak ako módné kolekcie Victorie Beckhamovej, ceny benzínu a moje sťažnosti na bobuľky čierneho korenia, ktoré som pravidelne nachádzal vo svojich porciách polievky. Nech som si objednal akúkoľvek, vždy tam boli.

„Korenie a ty ste magická dvojka,“ smial sa, keď sa mi podarilo rozhrýznúť niektorú z tých mrŕch.

„Tie žalúzie za to nemôžu, vyklop, kto ťa nahneval,“ povedal som v presvedčení, že človeku nič tak nepomôže, ako keď sa môže vyzúriť medzi priateľmi.

„Luckina šéfka,“ vyprskol Leoš.

Lucka je Leošova priateľka a matka jeho syna Šimona. Chvíľu pracovala v našej redakcii, po materskej nastúpila do jednej nadnárodnej spoločnosti.

„Šéfka slúbila Lucke super flek a teraz ho dala niekomu inému! Puči s veľkými kozami a inteligentným kvocientom hojdacieho koňa.“

„Myslel som si, že na veľké kozy letia len muži,“ podpichol som ho. „Takže aj Luckina šéfka?“

„Proti kozám nemám nič,“ zahundral Leoš a pozrel sa na červenajúce sa kolegyne.

Drobná buclatá Katka, ktorá nás všetkých vychovávala a omdlievala pri každom nevhodnom slove, sa tvárila, že jej z agentúry práve prišla nejaká úžasne dôležitá správa, a Romana, ktorá bola už dva roky tajne zamilovaná do Leoša, sa mimovoľne pozrela na svoju hrud' a smutne si vzdychla.

„Štve ma, že znovu vyhrala jedna z najoblúbenejších praktík na pracovisku. Tá podlízavá mrcha líže šéfke päty, kdekôľvek sa pohne,“ hundral ďalej.

„A šéfka to nevidí?“ spýtala sa opatrne Romana.

„Nevidí, pretože ako všetci vieme, jediným človekom, ktorý takéto niečo nedokáže rozlíšiť, je šéf. A tá prsnatá puča vraj vliezla šéfke do zadku tak hlboko, že jej odtiaľ trčia len lodičky! Čiže, čo z toho vyplýva?“

S napätím sme čakali na záver.

„Že centrum zraku majú mnohí šéfovia v zadku. Čím viac ľudí sa im tam natrepe, tým menšia je ich rozlišovacia schopnosť.“

Všetci sme sa ako na povel rozosmiali a Leoš na nás zúrivo zagánil.

„Hm, tak si s Luckou povedzte, že od čias rímskych cisárov sa asi nič nezmenilo,“ poradil som mu.

„Kurva, Boris, prečo ma chceš nasrať ešte aj ty?“ zahrmel.

Keď bol rozčúlený, nemal chuť na dejiny. Nedokázal som sa naňho hnevať, aj keď do konca zmeny so mnou neprehovoril ani slovo.

Leoš je moja tajná láska. Chlap, ktorého milujem a ktorého nikdy nebudem mať. Utešujem sa myšlienkou, že priateľstvo je občas viac ako láska, a pohľadom na jeho vysokú pružnú postavu a mužnú tvár s náznakom tmavého strniska na brade a lícach.

Raz sa ma Sofi spýtala, aké to je byť v blízkosti niekoho, po kom túžim a koho sa nesmiem dotknúť, pretože je hetero. Povedal som jej, že je to presne také, ako byť v blízkosti niekoho, po kom túžim a koho sa nemôžem dotknúť, hoci je gej.

Sofi sa občas pýta ako malé decko a ja vážne nedokážem rozlíšiť, či si zo mňa strieľa, či ma skúša, alebo sa pýta úplne vážne. Ako môže niečo nevedieť, keď je psychologička?

„Ty si naozaj myslíš, že psychológovia sú nejakí nadľudia? Haha, máme presne také isté neduhy a slabosti ako iní. A ešte jednu hnusnú nevýhodu k tomu. Vieme svoje slabosti analyzovať, nie však riešiť,“ vysmievala sa láskyplne zo mňa aj zo seba.

Milujem jej pohľad na život, jej chuť do jedla, úsmev a jej nápady. Prednedávnom sa prihlásila do keramickeho krúžku a okamžite začala nahovárať aj mňa.

„Je to skvelé miesto na ventilovanie akýchkoľvek frustrácií,“ vysvetlila mi, keď priniesla domov prvý hlinený strom, ktorý sa trochu nakláňal na jednu stranu.

„Nechceš tam chodiť so mnou?“

„Však si ty v detstve fičala na Emilovi z Lönnebergu?“

„Ako si to uhádol?“

„Aj on si robieval figúrky. Ibaže nie hlinené ale drevené.“

„Dobre, prekukol si ma. Tak chceš tam so mnou chodiť alebo nie?“

„Radšej by som chodil s tebou tancovať.“

„Nebojíš sa, že raz budeme mať zo seba ponorku?“ overovala si so smiechom.

Ponorku zo Sofi? Nehrozí. Aj keď sa poznáme od detstva. Aj keď spolu bývame.

Aj keď sme si zase zostali.

2. kapitola

„Myslievaš niekedy na Árona?“ spýtala sa ma v jeden večer, keď sme spolu ležali na jej veľkej posteli a tlačili do seba mesiačiky pomarančov.

„Sofi, celý čas ma učíš, že človek sa nemá utápať v spomienkach, a potom sa ma na neho spýtaš práve ty?!“

„Pozastavila by som sa pri slove *utápať*. To je presne ono. Pred tým ťa varujem. Normálne spomínanie je ok,“ vysvetľovala so šibalským úsmevom, ktorý ma za iných okolností vždy odzbrojí. No teraz to bolo iné. Nechcel som hovoriť o Áronovi.

„Ako rozlíšim normálne spomínanie od utápania sa?“

„Normálne je zbavené prehnaných emócií a sebaľútošti,“ poučila ma.

„Myslím naňho. Spokojná?“

„Nemusíš vybuchovať ako štopel' od šampanského,“ zasmiala sa a prehodila sa na chrbát. „Naozaj ti na rozlúčku povedal len *maj sa?*“

Privrel som oči a predstavil som si večer, keď sa Áron postavil do dverí mojej spálne so zamysleným výrazom v očiach. Tušil som, že ho chytá jeden z filozoficko-nostalgických záchvatov, počas ktorých splietal teórie o neschopnosti prežiť, nevedel som však, že tentoraz to bude o neschopnosti prežiť náš vzťah.

„Povedal mi toho viac, v princípe sa to však schovalo pod tie dve slová,“ vzdychol som.

Sofi znežnel hlas. „Vieš, od začiatku som tušila, že to nebude mať dlhé trvanie, čakala som však, že ho ty pošleš k vode.“

„Asi ma ešte stále málo poznáš, Sofi. Ja, keď milujem, tak milujem navždy. A keby som neprišiel o Michala, nikoho ďalšieho by som nehľadal.“

Michal bol moja najväčšia láska, o ktorú ma obrala nezmyselná hádka a ešte nezmyselnejšia nehoda. Zomrel pred dvomi rokmi, no mne sa zdalo, ako keby to bolo pred sto rokmi. Myslel som naňho s nemiznúcou vrúcnosťou, stále ťažšie som si však dokázal vybaviť jeho tvár. Nevedel som si to vysvetliť, kým mi Sofi nepovedala, že to robievajú deti, keď prežívajú nejakú traumú. Asi mala pravdu, Michalova smrť bolo to najhoršie, čo ma doteraz postretlo.

„Haló, si tu?“ zamávala mi pred tvárou. „Tá tvoja myšlienka ma zaujala.“

„Ktorá?“

„Keby si nestratil Michala, nikoho iného by si nehľadal. Teraz si prišiel o Árona. Takže?“ Jej otázka zavisla vo vzduchu.

„Ak sa ma pýtaš, či budem hľadať niekoho ďalšieho, moja odpoveď znie *nie*. Raz si mi povedala, že zabúdame presne tak dlho, ako milujeme. Takže ma čaká pomerne osamelý rok.“

Áron mal tisíc chýb, bol ironický, urážlivý, náladový a neporiadny. Nosil v sebe smútky a neistoty celého sveta a kompenzoval to výsmechom, ktorým nešetril okolie ani seba. Pod tým všetkým sa však skrývala nečakaná neha a milota, ktorá ma dokázala odzbrojiť zakaždým, keď som sa naňho hneval. Často opakoval, že nenávidí slzy, no dokázala ho rozplakať hocijaká smutná pieseň alebo pohľad na choré zviera. V noci sa občas ku mne pritískal so silou dieťaťa, ktorému sa snívajú zlé sny. Bol úplne iný ako Michal, ja som sa však doňho zamiloval rovnako silno. Nechcel som, aby bol iný. On mal na to iný názor.

„Milujem ťa, no nedokážem sa zmeniť,“ povedal mi v ten posledný večer.

„Čo je to za blbosť, Áron, ja to predsa od teba nežiadam.“

„Ešte nie.“

Nechápal som.

„Boris, ešte si nepočul, že ľudia sa rozchádzajú nielen preto, že sa nemajú radi, ale aj preto, že sa majú radi až príliš?“

„Pil si?“

„Nie, len premýšľal,“ pozrel sa kdesi za mňa.

Na druhý deň sa pobalil a bol preč.

„Urobíme si niečo na jedenie?“ vyrušila ma Sofi zo spomienok, ako keby vytušila, že rozhovor s ňou je už skončený. Rozhovor s Áronom som viedol neustále.

„Na obed som mala len šalát so syrom a od tých pomarančov som ešte hladnejšia,“ vyskočila z postele a tanečným krokom sa pustila k dverám.

„Podme niekam von,“ navrhol som. „Zoberiem ťa na miesto, kde robia najlepšie bagety na svete. A ako bonus k tomu – najukecanejšia predavačka pod slnkom. Volá sa Bernadetta a je to fakt číslo. Však uvidíš.“

„Koľko má rokov?“

„Odhadujem, že asi šesťdesiat.“

„Šesťdesiatročná Bernadetta? Tak tú musím vidieť,“ zasmiala sa a poklopala Muffa po hlave. „Ty zostaneš doma, o chvíľu sme späť.“

Muff je čistokrvný šarpej, ktorého sme si kúpili pár týždňov po tom, ako sme začali spolu bývať. Zo žltej guľky vyrástol za dva roky nádherný pes, ktorý vyhrával jednu výstavu za druhou a spôsobil, že v čase výstav sa so Sofi nedalo vôbec baviť. Prežívala Muffove súťaže ako iní ľudia majstrovstvá sveta v hokeji.

Pani Bernadetta nás vítala so širokým úsmevom a s ponukou, za ktorú by sa nemusela hanbiť ani americká sieť *Subway*.

„To som rada, že ste prišli, pán Boris. Od rána som tu mala troch študentov, dvoch podnikateľov, ktorí chceli iba kávu, a jednu slečnu, ktorá odbehla z neďalekého kaderníctva, vraj je taká hladná, že skoro odhryzla kaderničke ruku,“ spustila na nás, keď sme sa usádzali k malému stolíku s modrým obrusom. „Viete, ani sa jej nečudujem, chudá bola ako moja ruka. Tak čo si dáte?“ obrátila sa na Sofi. „Dúfam, že nedržíte nejakú nezdravú diétu?“

„Nie, nedržím. Dám si to najlepšie a najzdravšie, čo tu máte.“

„Urobím vám bagetu s kuracím mäsom, opečenou slaninkou, so syrom, s čerstvou zeleninou a medovo-horčicovým dresingom, môže byť?“ zašvitorila a s láskou sa zadívala na Sofi. Obdivoval som Sofi pre jej úžasnú vlastnosť získavať si ľudí jedinou vetou.

„A vám so syrom, tuniakom, šalátom a dresingom,“ obrátila sa na mňa Bernadetta bez otáznika na konci vety.

„Môžete mi tam dať aj červenú cibuľu a paradajky.“

„Vy sa so slečnou nebudete bozkávať?“ začudovala sa.

„Slečne cibuľa nevadí,“ predbehla ma Sofi.

„Tak to mne áno. Keď sa môj starý večer napráska cibule, ženiem ho spať rovno do obývačky. Čo vám prinesiem na pitie?“

Sofi si objednala kolu a ja čaj z čerstvej mäty. Bagety sme mali o chvíľu hotové. Horúce a chrumkavé.

„Ešteže ste prišli, chcela som dnes zavrieť skôr,“ vzdychla si pani Bernadetta, „takéto celodenné behanie už nie je pre mňa. Občas mám nohy opuchnuté ako balóny, nečudovala by som sa, keby som raz vzlietla a zostala prilepená na plafóne. Tak len papajte, ja si idem dočítať časopis. Na obálke je Nelka Pocisková s tým... ako sa to? Hej, s tým Lojom. Veľmi im to pristane. Ozaj, pozeráte Búrľivé víno? Poviem vám, mať vedľa seba niekoho, ako je ten mladý Oláh, fackám ho od rána do večera. Pekne papajte, už vás nebudem rušiť.“

Sofi mykalo kútikmi a ja som sa modlil, aby sa pani Bernadetta nerozhodla zasvätiť nás ešte viac do deja svojho obľúbeného seriálu.

„Bolo to príjemné,“ pochválila ma Sofi, keď sme dojedli a vyšli von. „A pani Bernadetta má u mňa sto bodov.“

„Za tie bagety?“

„Nie, za tie sľubované facky Oláhovi.“

„Ty to pozeráš?“ spýtal som sa ako idiot. Bývala predsa so mnou, keby to pozerala, musel by som o tom niečo vedieť.

„Čo si? No kočky v robote to rozoberajú každý deň, a tak ma aspoň na chvíľu oslobodzujú od skutočných trápení mojich klientov.“

„Máš nejakého nového?“

„Žiaľ, mám. Sedemnásťročného chalana. Veľmi smutný prípad. Keď si vypočuješ taký príbeh, okamžite sa ti prehádza celý rebríček hodnôt.“

Sofi mala pravdu. Proti osudom niektorých jej klientov bol večerný mail o chystanom návrate pani Kobielskej, ktorá nám pred rokom prenajala svoj krásny byt v Starom Meste, len čajovým odvarom.

3. kapitola

„To nemyslíš vážne,“ zhíkla, keď som jej oznámil, že sa budeme musieť odsťahovať.

„Pozri,“ ukázal som jej mail.

*Milý pán Boris,
píšem Vám s predstihom, aby ste sa mohli zariadiť. O dva mesiace sa vraciam domov a príde so mnou aj môj vnuk Will, ktorý bude v Bratislave študovať na vysokej škole. Preto iste pochopíte, že budem znovu potrebovať svoj byt. Verím, že sa Vám za dva mesiace podarí nájsť náhradné ubytovanie. Teším sa na stretnutie s Vami.*

S úctou

Eva Kobielska, Alabama, USA

„Ja nechcem!“ zamrnčala Sofi.

„Lebo ja chcem, však?“

„Dobre, ty si však na tom lepšie ako ja, môžeš sa vrátiť domov, môžeš si kúpiť jednoizbák alebo bývať s nejakými chalanmi. Lenže ja? Domov sa nevrátim, na svoj byt nemám a ísť do podnájmu s nejakými uvrieskanými študentkami, to sa radšej odstrelím.“

„Prestaň jančiť, myslíš, že ja túžim ísť naspäť k mame? Ona má svoj život a ja zase svoj. No a z podnájmu s partiou som vyrástol po svojej poslednej skúsenosti.“

Pred rokom som si skúsil bývanie s tromi chlapcami. Jedným z nich bol aj Áron. Schválne som ho nespomenul, aby ma neprezradil chvejúci sa hlas.

„Tí tvoji chalani boli náhodou celkom fajn. Najmä Teo.“

Bolo zvláštne, ako ľahko si Sofi našla cestu k mojim spolubývajúcim. Keby neboli gejovia, povedal by som, že sa do nej buchli na prvý pohľad.

„Hovoríš o Teovi, ako keby zomrel,“ upozornil som ju.

„Vieš, ako to myslím. Celkom by ma zaujímalo, čo je s ním teraz. Stretli ste sa ešte niekedy?“

„Raz som ho stretol v banke, no prehodili sme len pár zdvorilých slov. Spoločné bývanie nás načas spojilo, inak nás nespájalo nič. Takéto priateľstvá nemajú dlhú trvácnosť.“

„Podľa mňa najkrajšie priateľstvá prináša detstvo,“ pritakala Sofi. „Občas žasnem nad tým, koľko krásy sa skrýva v detstve, ktoré nás nezáväzuje žiadnymi predsudkami ani prežitou skúsenosťou. Priateľíme sa z čistej radosti z priateľstva.“

„A čo náhody? Na náhody neveríš?“

„Verím, že existujú ľudia, s ktorými nám je súdené stretnúť sa.“

„Myslíš na niekoho konkrétneho?“

„Na teba,“ usmiala sa. „Ale aj na Ondreja,“ pridala po miernom zaváhaní.

Ondrej bol Sofina veľká láska. Chalan, s ktorým to bolo príliš ideálne, aby to mohlo trvať večne. Aspoň tak to neskôr Sofi okomentovala.

„Sofi, s Ondrom to predsa nebolo priateľstvo, ale láska. A ak si dobre pamätám, Ondro ťa nakoniec nechal,“ namietol som.